

Poština plačana v gotovini!

Ođmev iz Afrike

November 1937

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 Din, 5 lir, 2.50 šil., 60 am. cts. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 Din, 7 lir, 3.10 šil.

Blagovolite naslavljati na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1. (Ček. št. 10.887.)

Za Julijsko Benečijo: Rim (123), Via dell'Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

Za Ameriko: St. Louis, Mo., West Pine Blvd. 3624, U. S. A.

Dragoceno darilo našim naročnikom.

Po namenu dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naročnikov »Odmeva iz Afrike« opravijo afriški škofje in misijonarji **letno 500 svetih maš.**

Letna naročnina »Odmeva« znaša . Din 10.—.

Dosmrtna naročnina znaša . . . . Din 300.—.

Zahvale.

Presvetemu Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Janezu Bosku, sv. Mali Tereziji, škofu Slomšku, služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski: T. Sp., Mala nedelja, za dobljeno zdravje; K. C., Ljubljana, za pomoč sinu, da je dobro dovršil gimnazijo, in za zboljšanje zdravja; M. K. za trikrat uslišano prošnjo; J. M. S. za prejeto milost; R. J., Št. Vid, za zboljšanje zdravja; J. G. M. za pomoč in uslišano prošnjo v važni sodnijski zadevi; F. O. D. za uslišano prošnjo; Antonija B. za dobljeno zdravje in za uslišanje v neki drugi zadevi.

Popolni odpustek

za člane Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:
30. novembra, praznik sv. apostola Andreja.

Spomin na umrle.

† Preč. p. Alojzij Takini, misijon Togo. — Preč. p. Pouget, misijon Ruanda. — Preč. g. Matej Kos, župnik, Leskovica. — Misijonski brat Longa, D. J., Rodezija. — Č. s. Elizabeta Matilda, misijonarka v Afriki.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

Dekliška srca,

ki ljubijo misijone in čutijo v sebi poklic do redovnega življenja, opozarjamo na verski zavod Družbe sv. Petra Klaverja. Natančneje o tem te pouči knjižica »Poklic pomožne misijonarke za Afriko.« — Cena Din 4.50. Naslov glej zgoraj.

Ar

Šola – nje skrb in veselje.

Piše p. Desogne, redemptorist, vikariat Matadi, belgijski Kongo.

V misijonih belgijskega Konga je bilo v teku zadnjih let otvorjenih več vaških šol. Poleg navadnega pouka se v teh šolah otroci, pa tudi odrasli, nauče temeljito zlasti verouka. Tako ti otroci potem znajo katekizem, še preden pridejo v misijon k pouku za prvo sv. obhajilo. Vsak dan

Zamorska šola na prostem (Belgijski Kongo).

se tri četrt ure poučuje katekizem. To sem učiteljem strogo priporočil, in hočem, da pazijo na to, da učenci pri tem pouku pridno poslušajo. Pogosto tudi sam sprašujem svoje kristjane katekizem. Pri tem vidim, da mnogo bolje znajo tisti, ki šolo redno obiskujejo. Nekaterim sem zastavil 40 do 50 vprašanj, ki ne stojе v katekizmu, a so vendar gladko in dobro odgovorili nanje.

V šoli se naši kristjani otresejo raznih poganskih predsodkov in postanejo bolj dovzetni za verske resnice. V vaških šolah poučujejo učitelji-domačini, učenci pa ostanejo doma v vasi pri starših, kar je najbolj preprosto in naravno.

Te šole zlasti priporočam v darežljivost in podporo. Na moji skrbi je, da so šole preskrbljene s potrebno

opravo in da se vedno nove zidajo. Seveda so tudi stroški, da jih morem redno obiskovati. Ko bi se našel kdo, ki bi prispeval za vzdržnino štirim učiteljem. To bi bilo res hvaležno in zelo apostolsko delo.

Na misijonskem potovanju.

Piše p. Zabdyr, misijonar jezuit, misijon Kikuni.

Prejšnji teden so me klicali k nekemu bolniku. Hodil sem poldrugo uro in prišel k bolniku, ki je zapuščen in sam ležal v koči. Revež je vedel, da mu ni več dolgo živeti. Med pogovorom mi je povedal, da je kristjan in da je zato poslal po mene, ker ne more umreti brez sv. zakramentov. To so bile dragocene besede, ako se pomisli, da je mož živel čisto v poganski okolici in da je v vsej vasi bilo le nekaj kristjanov.

Glede šol vlada vedno več zahteva. V navadni vaški šoli mora učitelj poučevati ne le pisanje, branje in računanje, ampak polno drugih predmetov, n. pr. zemljepisje, naravoslovje, kmetijstvo in petje ter telovadbo. O vsem pouku mora vladi najnataneje poročati. Ubogi učitelji! Še bolj ubogi misijonarji, ki morajo na svojih šolah za vse to skrbeti. Tudi oni morajo poročati vladi, kolikokrat so kako šole obiskali in kako se pouk vrši. Pa vse to misijonarji radi storimo ne glede na trud in zamudo časa; zato ker vprav po šoli more misijonar storiti mnogo dobrega in toliko mladih pogančkov pridobiti za Jezusovo vero. Jaz ne pustim, da bi šole zidali sredi vasi, ampak sredi med več naselji, da na ta način več učencev pride v šolski okoliš in da druge vasi ne zavidajo ene. Zamorci sami zidajo te šole. Zdaj jih imamo v območju 6—70 km devet, za naslednje tri pa tudi že imamo dovoljenje vlade.

Ko bo minula deževna doba, nameravam obiskati najbolj oddaljene šole in od tam hoditi v okolico, kamor še ne sega vpliv šole. Tu bom opravljal svoj misijonski posel, da rešim še kaj duš, ki še ne vedo ničesar o ljubem Bogu in Materi Mariji. Tu so še duše, ki umirajo v poganstvu, pa tega niso same krive, ampak zato, ker nikogar ni, da bi jim povedal, da je Bog in življenje na onem svetu. Prosim, da me podprete z molitvijo pri tem podjetju, kajti milost božja, to je prvo. Milost božja nam odpre

srca teh ljudi, da so dostopna za nauk in da sprejmejo sv. vero.

Taki izleti so pa precej naporni. S pomočjo dobrotnikov mi je apostolski prefekt kupil motorno kolo, ki mi sedaj jako dobro služi. Prej sem se vozil z navadnim kolesom in sem ves utrujen došel na svoje mesto, da skoraj nisem mogel ne govoriti ne kaj drugega delati, četudi sem zato prišel. Zdaj je boljše, toda ne vselej. Zadnjič sem na primer hotel obiskati novo šolo. Že doma mi je p. superior opisal pot, po kateri naj vozim, in sem popolnoma zaupal, da ne zaidem. 20 milj je šlo vse gladko, naprej pa nisem znal. Naletel sem na nekaj zamorcev in jih vprašal za pot. Odrznel sem v smer, ki so mi jo pokazali. Imel sem pri sebi zamorskega dečka, ki je to pot poznal, sicer bi bil zopet zašel. Žive duše nisva srečala, pot pa je bila posuta s kamenjem, travo in grmovjem ter polna klancev. Kolikokrat sem moral stopiti s kolesa in iti peš. Sonce je pripekalo, vročina je bila do 40° Celzija. Seveda sem bil ves truden in potan, ko sem popoldne ob dveh privozil v vas. Od tu sem moral iti še eno uro peš do šole.

Na povratku mi je pomagal najprej učitelj, ki me je nekaj časa spremljal in mi peljal kolo. Ko pa se je utrudil, sem ga poslal nazaj in sem sam nadaljeval pot. Skrbno sem gledal, kje so sledi mojih stopinj, a jih je na več mestih že pesek zasul, tako da sem jih le s težavo sledil. Zopet drugod so bila trda mesta, da nisem mogel slediti. Zopet sem zašel. Dvakrat sem pustil kolo ob poti in sem šel v gozd, misleč, da bom dobil kakega človeka ali ljudsko naselbino, a zaman. Že sem mislil prenočiti na prostem na kakem drevesu, toda žeja me je tirala naprej. Mislil sem, da bom od žeje umrl, preden se zdani. Usta so mi bila suha, jaz pa ves izmučen, tako da sem le z največjo težavo mogel moliti. Pri tem mi je prišlo na um, kaj morajo duše v vicah trpeti, ko morajo prestajati tako žejo. Z zadnjimi močmi sem nadaljeval pot.

Četrť ure nato naletim na nekaj žensk, ki so nesle na glavah vodo v vrčih. Obstal sem in jih prosil vode. Ne morem povedati, kako dobra se mi je ta voda zdela. Ženske so mi tudi povedale, kod naj hodim. Pomilovale so me in govorile: Katara kapatí (truden je)! Po vodi sem se čutil okrepanega. Kmalu sem došel do koč, ki se mi je zdela znana. Od tu sem imel še 2 milj do doma.

Hotel sem naprej, toda moje moči so bile pri koncu. V glavi se mi je vrtilo in nisem se mogel več držati na nogah. Ostal sem čez noč v koči, kjer sem pa slabo spal;

»Ali je še daleč do kočice onega bolnika?« — »Pater, kake tri ure bo še, preko te gore morava...«

zato sem se zjutraj zgodaj odpravil naprej. Ko sem dospel v misijon, sta se pripravljala p. superior in en brat, da me gresta iskat. Seveda so se vsi zelo razveselili, ko so me zopet videli.

Daritev svete maše je največja pomoč vernim dušam v vicaĥ.

Za mesec vernih duš.

Plemenito srce je hvaležno. Hvaležnost je ena najplemenitejših čednosti srca. Mnogokrat veže dolžnost hvaležnosti še preko groba — do naših dragih rajnkĥ.

Kdo ve, morda kličejo naši dragi rajnki po pomoči. O, pomagajmo jim z molitvijo in daritvijo sv. maše. Največja pomoč vernim dušam je nekrvava daritev sv. maše. Zato vam toplo priporočamo, da vpišete svoje drage rajnke v »Mašno zvezo«.

Za člane »Mašne zveze« se bere vsako leto 300 svetih maš. Članarina enkrat za vselej znaša 5 din (2 L, 1 Š) za vsako osebo. V »Mašno zvezo« se morejo vpisati živi in mrtvi, tudi otroci. Člani dobijo sprejemno podobico. Članarino in imena članov, prosimo, pošljite na naslov: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1.

Za Gospoda.

Iz kronike misijona Mahanje (Vzhodna Afrika).

Poroča p. Ožbalt, benediktinec.

Nam misijonarjem je dano, da pač kujemo načrte, kot jih je nekoč David, zidati pa ne moremo, kot je zidal Salomon. V frančiškanski revščini in preprostosti moramo postavljati Gospodu šotor. Mala šolska kapelica, kot smo jo ob prihodu v Mahanje l. 1926 dobili, je zadostovala za prva leta; kajti Gospod je imel komaj toliko učencev, kot nekoč v Palestini. Ko pa smo si 23. aprila 1932 osvojili griček nad Mahanje, smo postavili prostornejšo cerkvico.

Gospodovo kraljestvo pa je rastlo od leta do leta. Kristjanov je bilo vedno več; tudi pogani so molili, zato smo bili prisiljeni, da se pobrigamo za večjo cerkev, ker dosedanja betlehemska majhna je bila za polovico premajhna. Zlasti ob praznikih je morala polovica ljudi, ki so prišli od blizu in daleč, stati zunaj cerkve. Radi bi bili šli noter, toda prostora ni bilo. Med službo božjo ni bilo mogoče v cerkvi spovedovati. Na obhajilno mizo je bil kar naval. Deset korakov od cerkvenih vrat je stala odprta lopa; tu je en pater spovedoval, medtem ko je drugi v cerkvi ves poten in premočen opravljal službo božjo. Ako smo ob večjih praznikih hoteli večje število ljudi obhajati, smo morali najprej vse otroke spraviti iz cerkve, da je nastal prostor za obhajanje.

1. maj 1935 je zaznamovan z debelim rdečim križem v našem koledarju; ta dan smo namreč začeli s pripravami za novo cerkev. Ta je bil torej res imena vreden dan v domači zgodovini našega misijona.

Prostor za novo stavbo smo izbrali 20 m vzhodno od našega stanovanja, a v isti fronti. Zato bomo mogli pozneje vsa druga poslopja staviti v okvir skupnega načrta. Temelje pravilno umeriti in postaviti, je kaj težavna reč. Pri nas je bil na daljšem oddihu brat Henley Ifinga. Ta je s svojimi bogatimi izkušnjami pomagal našima bratoma Ivu in Agapitu. Takoj so pričeli kopati 1 m globoke in 75 cm široke temelje za novo cerkev. V hribu Udolala smo napravili kamnolom in so potem zamorci posamezne kamne na ramah donašali na stavbišče. Po nekaj dneh je bilo za zidanje že pripravljenega mnogo materiala.

Brat Ivo je vodil zidarska dela, zidar zamorec Štefan in še dva druga sta mu pa pomagala. Zid je 6½ m visok, ½ m debel. V vsaki steni je po dolgem 10 oken, ki so

80 cm široka in 1.90 m visoka. Okna so postavljena 2 m od tal. Kot pesek za snaženje notranjih sten je služil bel sviž, ki ga je bilo treba pol ure daleč nositi. Napravili smo 200.000 zidne opeke, 10.000 plošč za tlak in 36.000 strešnikov. Do začetka oktobra pa smo nameravali postaviti ostrešje.

Brat Agapit je hodil po vseh okoliških vaseh in je naprosil lesa za ostrešje. Dober les, ki je primeren za streho, se dobi le ob reki Lirondo, dve uri od tu. Brat Agapit je bil vsak dan od jutra do večera na nogah in je potem s pomočjo zamorskih pomočnikov ves les lepo obtesal. Težke in dolge tramove so potem zamorci na ramah donašali na stavbeni prostor in zraven veselo peli. Sploh se pri nas vsaka reč le na ramah prenaša.

Res je bilo do konca oktobra ostrešje že na poslopju. To delo je bilo težko in ne brez nevarnosti, ker zamorci takih del niso bili vajeni. Do 100 šperovcev je na vsem poslopju. Vse je lepo zgrajeno in zvezano, tako da je pritisk enakomerno razdeljen. Vse je zvezano z močnimi vijaki. Vsi smo veseli, da bo cerkev imela res solidno streho.

Danes že stoji cerkev v glavnem pod streho in čaka še osnaženja in opreme. Lepo delo hvali svoje mojstre. Hvala Bogu, da je vse delo poteklo brez najmanjše nezgode. Cerkev je 43 m dolga, 10 m široka in 6.50 m visoka. Vzhodna stran ima na portalu pomol, da je zavarovana proti dežju. Vrh slemena se dviga 4 m visok križ iz trdega manganovega lesa, ki je varen pred mravljami. Vzhodne strani se drži zakristija.

Iz stanovanjske hiše do cerkve vodi pokrit mostovž, ki je proti jugu odprt in nudi prav lep razgled na vrt. Iz sinje daljave pozdravlja gorovje Ungoni. Ta prostorček je kakor nalašč prikladen za molitev brevirja ali rožnega venca. Zvečer se čuje tu sem le veseli živžav otrok, kadar imajo po delu in učenju svoj večerni odmor.

Na praznik sv. Štefana je prejelo 191 dečkov in 165 deklic sv. krst, ki so se nanj pripravljali tri leta kot katehumeni in še dva in pol meseca posebej neposredno. Po treh letih neprestanega dela smo mogli priti do tako razveseljivih sadov. Saj tudi kraška zemlja naposled vendarle rodi, ako si jo dolgo in potrpežljivo in temeljito obdeloval. Na god Nedolžnih otročičev pa je opravilo prvo spoved in sv. obhajilo 356 novokrščencev in 30 v sili krščenih, ki so pa bili pozneje ponovno krščeni, tako da so se zunanji obredi sv. krsta nad njimi ponovili.

Prosimo Vas, bratje, molite, da ne omaga vera teh naših kristjanov, ampak da bodo napredovali v ljubezni do našega Gospoda in postanejo sol, luč in kvas v občestvu sv. Cerkve.

Iskrena hvala dobrotnikom.

Sestra Frančiška Terezija iz misijona Matjeskloof v južnozahodni Afriki se zahvaljuje za poslano darilo in piše:

Konec leta je vedno polno težav, bolj ko v prejšnjih mesecih. To leto pa še prav posebno, ker smo morali mnogo zidati. Vlada je rekla, da je naša šola premajhna za 90 otrok, zato smo morali 25 otrok odsloviti. Seveda teh revčkov nismo mogli pustiti brez vzgoje in pouka, zato smo začeli takoj dovažati material. P. Girandet vodi zidanje. Naročili smo vse potrebno, a denarja za to nismo imeli. Kaj sem storila? Vsak večer sem šla k Vaši svetniški ustanoviteljici in sem molila k Bogu za to, da bi bila kmalu proglašena za svetnico, in sem ji naposled rekla: »Stori za nas, kar Jezus želi, da za nas storiš.« Potem mi je nekaj reklo, da se bo vse dobro izšlo. In res: ko sem dobila v roke račun za material, je z isto pošto prišla tudi Vaša pošiljatev, da sem mogla takoj plačati. Zdaj mi je odpadla poglavitna skrb. Kako sem vesela. Ljubi Bog povrni Vam in vsem dobrotnikom.

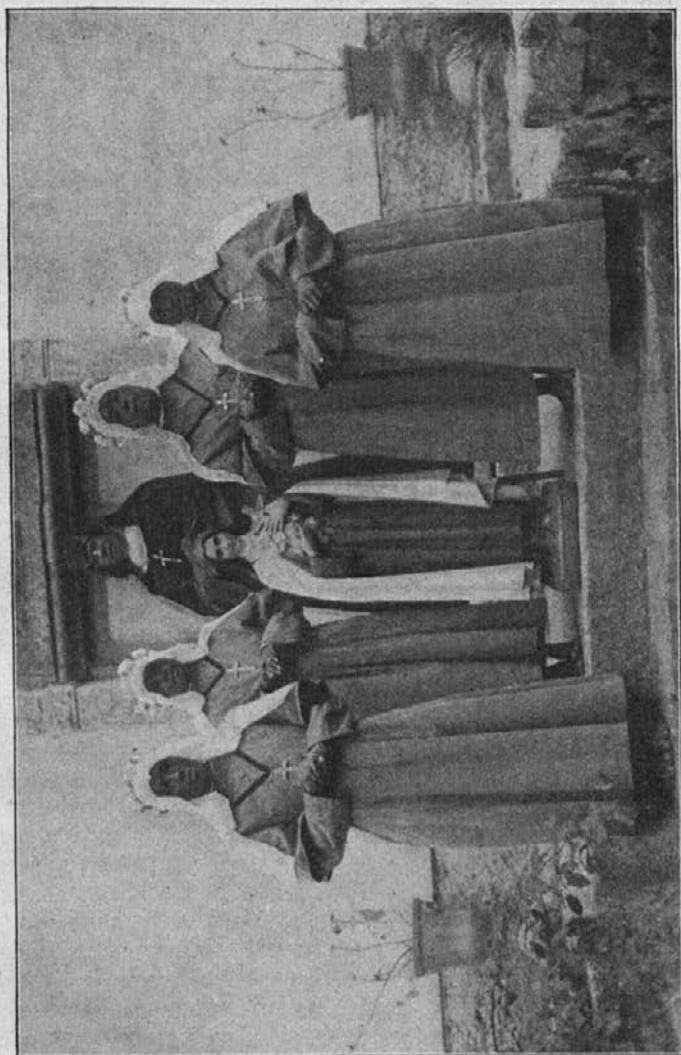

Črne sestre — naše velike pomočnice.

Iz pisma sestre Evfemije, dominikanke iz Montebello v Natalu.

Veseli boste, ko Vam sporočam, da je sklenjena pogodba z ordinariatom glede še ene misijonske postaje za črne sestre. Ta postaja je daleč tam zunaj, brez vsake železniške ali avtobusne zveze. Tu je do sedaj živel in delal en sam misijonar med mnogoštevilnimi zamorci.

V načrtu imamo, da sezidamo majhen samostan. Poslopje naj bi bilo iz betona, kajti iz ilovice je premalo trpežno in tudi zelo nezdravo. Po nekaj letih bi bilo treba tako stavbo že popravljati in bi tako zapravili več denarja, kakor če bi iz početka zidali trpežnejše. Seveda bodo stroški veliki, zlasti zaradi slabih prometnih zvez. Vikariat nam pa ne more nič pomagati. Pripravljene smo na mnogo težav, vendar se nismo mogle ustavljati milim prošnjam misijonarja, ker vemo, kako se sam muči in žrtvuje.

Črne sestre sv. Male Terezije.

Tisoči poganov žive v teh krajih, ki vsi željno čakajo božje besede. En sam misijonar ni vsemu kos, zato bi delo le počasi napredovalo. Bele sestre ne bi vzdržale v tej puštinji, da bi obdelovale zemljo. Zato je bilo res potrebno, da se je ustanovil red za črne sestre, ki morejo živeti tudi v takih krajih, kjer bi bele sestre ne mogle. Črne sestre

so nam postale najboljše pomočnice v teh krajih in res lepo delujejo med svojimi tako zapuščenimi rojaki.

Delo božjega usmiljenja bo to, ako bomo mogle dvigniti krščansko življenje v tem misijonu. Po eni strani je še toliko poganov, ki še nič ne vedo o naši sv. veri; po drugi strani je pa zelo nevarno, da bi se znala vgnezditi v teh krajih neka ameriška sekta. Tako pa upamo na božjo pomoč in bomo zvesto molile, da bi zrastle bogata misijonska žetev in obilni ribji lov na duše.

Bela sestra, ki je prišla sem, da vodi in vpelje delo, se mi zelo smili ter bi ji srčno rada odvezela delo. Pa hvala Bogu, da je v naši kongregaciji še mnogo sester, ki se ne boje samotno živeti med tisoči samih črnih sester.

Še nekaj si zelo želimo: da bi si mogli kupiti zemlje za obdelovanje, zato da bi se novi misijon mogel vsaj deloma sam vzdrževati. Sester delavk bi ne manjkalo. Toda kje dobiti denarja za nakup? Najprej torej samostan! O, kako bi Vam bila hvaležna, ako bi mi mogli pomagati iz zadrege. Sama ne vem, kje naj dobimo denarja. Velika stiska me je prisilila, da Vas nadlegujem.

Pota božje Previdnosti.

Piše p. Bertolino, misijonar Konsolate.

Ime mu je bilo Ntorenhoni in je stanoval blizu našega misijona Ntakiri. Bil je sicer pogan, a zanesljiv in pravičen in so ga zato njegovi rojaki zelo spoštovali. Za našo šolo je storil mnogo dobrega, čeprav ji je bil izprva nasprotnik. Ko pa se je prepričal, kako je koristna, se je v zboru mož vedno potegoval zanjo. Njegovi zgovornosti in njegovemu ugledu se imamo zahvaliti, da nam je oblast v vsakem oziru šla na roke. Preskrbel nam je mnogo lesa za zidanje. Vselej, kadar je bil pater na obisku, je poslal steklenico dobrega mleka. Ko so kobilice vse uničile in je nastala lakota, je on pregovoril pogane, da se niso ustavljali, ko se je imel zgraditi jarek za dotok vode na šolska zemljišča.

Ntorenhoni je kmalu poslal svoje otroke v našo šolo in je pregovoril tudi druge, da so nam zaupali svojo deco. »Kar se mene tiče,« je rekel, »mi je zelo žal, da sem prestar in da imam pretrdo glavo, da bi se mogel kaj naučiti. Brati in pisati, to so zame pretežke reči; toda katekizma

se bom učil, zato da mi Bog dá svoj blagoslov. Zdaj ko imamo misijonarje med seboj, bi ne bilo lepo, ko bi živeli kakor doslej. Ne, umreti kakor kaka žival, pa res ne maram.«

In je tega vrlega moža napadla huda bolezen. Ko se je nekega večera počutil zelo slabo, je prosil svojo ženo, naj mu pokliče katehista Remigija. Ona pa je bila še vsa vražam vdana in je sovražila vse, kar je bilo v zvezi s šolo in cerkvijo, in zato ni hotela storiti možu po želji. Kmalu po tistem je mož pal v nezavest. Žena je mislila, da je mrtev, pa ga je pustila na mestu in šla vpit in jokati na cesto. Drugo jutro pa je videla, da je še živ. Ob 10 je bil že popolnoma pri zavesti. Njegove prve besede so bile: »Pojdi po Remigija!« Eden njegovih otrok, ki je že v šolo hodil, je te besede slišal in takoj stekel po katehista. Katehista pa ni bilo doma, ker je že bil odšel po svojih službenih obiskih v sosedne vasi, a nihče ni vedel ravno kam. Sinko se je vrnil domov in je vso pot na tihem molil, da bi njegov oče ne umrl brez sv. krsta. Doma je bil oče čisto sam in zopet brez zavesti.

Proti večeru se je stanje nekoliko zboljšalo, bolnik se je zavedel. Prašal je, če je Remigij že tu. Sinček je hitel v šolo in se vrnil z učiteljem. Ntorenhoni je rekel brez obotavljanja: »Prosim za božji blagoslov. Ne maram umreti kakor žival. Dobro, da si prišel: daj mi blagoslov božji.«

Učitelj je umirajočemu še enkrat razložil poglavitne resnice naše sv. vere, ki jih je bolnik že itak znal. Obudil je ž njim dejanje vere in kesanja in ga potem krstil na ime Jakob. Jakob je molil še nekaj molitvic, se učitelju lepo zahvalil in ponavljal za njim še nekatere pobožne vzdihе. Čez eno uro je bil mrlič.

Remigij je o tem dogodku pripovedoval ob prvem sestanku katehistov in je pristavil: »Bog je dober in je hotel temu možu poplačati skrb in ljubezen, ki jo je vedno kazal za našo dobro stvar. Nič ni pomagalo, da se je upirala zavrata bolezen, ki ga je hotela kot pogana pobrati; tudi trma njegove žene ni zmagala, ki je sovražila sv. krst in sv. zakramente; tudi mene je bolnik še dočakal, čeprav sem bil odsoten. Tako je Bog vse obrnil v ta namen, da poplača zvesto dušo in ji dá plačilo, ki presega vso človeško modrost.«

Smile, mali neznanec.

Poroča misijonska sestra Salezija, Mafeking, Afrika.

Prav žalostno novico nam je sporočila sestra bolničarka: »Mali Smile je danes zjutraj umrl.« Saj smo vsi ljubili malega živahnega dečka, ki se je po pravici imenoval Smile (= nasmeh).

Pred nekaj tedni je sestra strežnica naletela na svojem obisku v okolici na majhnega petletnega zamorčka, ki je ležal v temni zanemarjeni koči na bolniški postelji, zavrt v raztrgane cape. Oče je bil že zdavnaj mrtev; mati se je pošteno trudila, da preživi svojo mnogobrojno družino. Tako je moral biti bolni deček navadno ves dan brez prave postrežbe in nege. Bil je pomoči res potreben, ker je imel vnetje možganske mreže že v zadnji stopnji. Sestra je dečka zadela na rame in ga nesla v bolnišnico in položila v snažno postelj. Tu je bil deček kar najbolje postrežen. Sestra je čula pri njem dan in noč, a vendar je bilo čedalje manj upanja, da bi ozdravel. Neko noč, ko je šlo že proti koncu, mu je sestra podelila sv. krst in mu dala ime Mihael. In glej: nenadno se je stanje zboljšalo. Izprva se je deček zavedel le za trenutek, kmalu pa je prišel popolnoma do zavesti.

Naslednje dni in tedne smo jasno videli, kako je Bog na poseben način čul nad tem zamorčkom. Pet let mu je bilo, a znal je svoje bolečine res junaško prenašati. Ne da se popisati, kaj je vse moral revež prestati v svoji bolezni. Od dolgotrajnega ležanja se mu je vnela koža po hrbtu, noge pa ga sploh niso držale. Pa ni tožil. Niti vzdihnil ni. Skušal je, da bi z zadnjimi močmi mogel še sestri kaj pomagati, ko mu je rane snažila in jih obvezovala. Ko je po več tednih zopet vstal, se je moral na novo učiti hoditi. Čeprav je zelo shujšal, ga noge niso hotele nositi. Sestra mu je napravila palico iz bambusa. Zdaj šele smo občudovali njegovo vztrajnost. Po cele ure se je vadil v hoji. Z eno roko se je opiral na palico, z drugo se je držal stene. Kar je tako želel, je dosegel. Po nekaj tednih je že hodil brez palice.

Nihče bi sedaj ne bil pripravil malega Mihca, da bi se bil vrnil v svojo pogansko vas in v umazano kočo. Zato je ostal kar pri nas in začel hoditi v šolo. Kmalu so ga vsi učenci radi imeli. Bil je eden prvih v učenju ABC. Kratke izreke in molitvice je znal kmalu na pamet. Bil je vedno dobre volje, skoraj razposajen. Komaj je šola minila, je že tekkel v bolnišnico, da je tam pomagal

sestri pri strežbi bolnikov. Nosil je bolnikom jedi iz kuhinje in po jedi zopet vse lepo pospravil in prinesel v kuhinjo. Takoj je videl, česa sestra potrebuje, in je vse takoj prinesel.

Misijonar s svojimi pridnimi zamorčki na malem otoku reke Nil.

Ko je šel prvič v cerkev, je pokleknil mali Mihec spredaj v prvo klop. Pridiga se mu je zdela malo predolga, zato se je začel igrati. Iz igranja se je razvil prepir, iz prepira pretep. To, kar je po maši sledilo za kazen, si je mali razposajenec tako zapomnil, da je pozneje po celo uro sedel mirno in roke držal sklenjene k molitvi, ne da bi se le ozrl okrog sebe.

Laži in hinavščine pa Mihec ni poznal. Nikdar mu ni dalo, da bi se bil, čeprav le kaj malega, zlagal, tudi tedaj ne, ko se je imel nadejati kazni. Tisto nesrečno nedeljo je moral za kazen biti čisto sam in tudi kosilo so mu posebej prinesli. Pa je pricapljala dveletna Anica in proseče stegnila ročice. Mihec ji je takoj dal košček mesa; ko je meso vendar za vsakega zamorčka slaščica. Prišla je sestra in ostro vprašala:

»Ali si res Anici dal meso?«

»Res,« je Mihec takoj odgovoril. Zato je pa za plačilo, ker ni tajil, dobil nov kos mesa.

Kako je Mihec Jezusa rad imel. Nekoč mu je sestra pokazala podobico in je Mihec takoj vedel, da je to Jezus.

»Ali imaš Jezusa rad?« je sestra vprašala.

»Eh, haholo, holo« (seveda, zelo rad). Pri tem so se mu nedolžne oči kar svetile od veselja.

Vsak dan je bil pri sv. maši. Pa tudi čez dan se je včasih splazil v misijonsko cerkvico, da pozdravi svojega nebeškega prijatelja. Neko jutro so šli večji otroci zgodaj zjutraj k sv. obhajilu. Mihec ni maral izostati, zato je kar v sami srajčki pricapljal za njimi v cerkev. Kdorkoli je petletnega dečka od bližje poznal, vsak je zapazil, kako božja ljubezen kar vidno raste v njem in kako ga nagiba k žrtvam in dobrim delom.

Pa tudi Jezus je svojega mladega prijatelja rad imel in ga je zato kar hitro in nenadoma k sebi vzel. Zadnjo nedeljo v mesecu oktobru je prišla dečkova mati in rekla, da hoče otroka domov in da bo prihodnjo nedeljo prišla ponj. Nas je zaskrbelo, ker smo vedeli, kako bo dečkovo zveličanje v veliki nevarnosti, ko bo stanoval sredi poganske okolice. Pa je Bog sam posegel vmes. Mihec je bil prišel od maše in je pri zajtrku sedel. Jed pa mu ni dišala. Imel je visoko vročino in je moral takoj v posteljo. Vročina ga je kar izžgala, tako da smo že popoldne videli, da je dečkovo življenje na kocki. Deček je trpel tiho in vdano in bil popolnoma pripravljen na smrt.

»Ali bi rad šel k Jezusu?« ga je vprašala sestra.

»Rad.«

»Ali te kaj veseli, ko boš kmalu v nebesih?«

»Zelo me veseli.« — In lahek nasmeh je šel preko dečkovega obraza.

Tri ure je trajal smrtni boj. Med tem časom je večkrat poskusil napraviti križ in je z velikim naporom molil Zdrava Marijo. Potem je prijel z roko križček, ki ga je imel okrog vratu, in ga je krepko pritisnil na prsi. Še enkrat se je nasmehnil — in njegova duša je bila pri Bogu. Zjutraj na Vseh svetnikov dan se je tudi on pridružil zboru svetnikov. Njegov patron sv. Mihael je peljal svojega varovanca pred obličje Najvišjega.

Vse kaže, da mali Mihec z nebes doli lepo skrbi za razširjanje božjega kraljestva tu na zemlji. Njegova mati in stara mati sta se namreč zglasili, da bi bili radi kršćeni. Bratje in sestre pa vsi hodijo v misijonsko šolo. Naj

bi nam še nadalje pomagala priprošnja malega Mihaela, da bi naše misijonsko prizadevanje rodilo obilno sadu in božjega blagoslova.

Tisočera zahvala služabnici božji Mariji Tereziji za vrnjeno ljubo zdravje po opravljeni devetdnevni. Česar zdravniška pomoč ni mogla doseči, to je storila služabnica božja v enem tednu.

Neimenovana.

V težki brezupni zadevi sem se obrnila do blagopokojne grofice Marije Terezije Ledochowske. Nepričakovano in čudovito mi je naklonila svojo pomoč, za kar se ji javno zahvaljujem. Naj bi se vsak, ki je v stiski, zaupno zatekel k materi zamorčkov, ki tako rada pomaga.

M. G. Z.

Javno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za očitno pomoč. Se nadalje se ji najtopleje priporočam.

Neimenovana.

Najprisrčneje se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za dobljeno ljubo zdravje. Obljubila sem, da ostanem še nadalje naročnica »Odmeva«, če me usliši, kar z veseljem izpolnjujem. Se nadalje se ji priporočam.

Francka Stare.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo v neki posebni zadevi.

Ana P.

Javno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za ljubo zdravje, katero sem zadobila na njeno priprošnje. Priporočam se ji še nadalje in pošiljam obljubljeni dar.

K. K., Trbovlje.

Prisrčna zahvala služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za uslišano prošnjo.

V. K., Šmarje.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo. Pošiljam obljubljeni dar za odkup in krst zamorčka na ime »Adolf«. Prosim javne objave ter se ji še nadalje priporočam.

M. S., Ljubljana.

Pošiljam misijonski dar v zahvalo služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za uslišano prošnjo. N. N., Dobrna.

Iskrena zahvala služabnici božji Mariji Tereziji za uslišanje v neki zadevi. C., Cezanjevi.

Iskreno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za uslišano prošnjo ter se ji še nadalje priporočam. Prosim objave v »Odmevu«. M. M.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišane prošnje v več važnih zadevah in se ji še nadalje priporočam. I. A., Kresnice.

V neki zadevi sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski in sem bila uslišana. Pristrčno se ji zahvalim ter se ji še nadalje priporočam. Neimenovana.

Hčerka se je močno usekala z motiko v nogo. Hudo bolečino je trpela, a kljub temu je še vztrajala pri delu. Potem pa ni mogla več, šla je k zdravniku. Zdravnik ji ukaže takoj iti v bolnico, ker je bila velika nevarnost za nogo. Brez palice sploh ni mogla več hoditi. Bila je operirana. Bolečine so bile neznosne. Sedem tednov je bila v bolnici, a pozdravila se ni. Zelo me je skrbelo, kaj bo z drago hčerko. Poslala sem ji »Odmev iz Afrike« in podobico služabnice božje Marije Terezije z koščkom njene obleke. Naročila sem ji, naj položi podobico na rano in naj z velikim zaupanjem prične devetdnevnicico. Storila je tako in sicer s trdnim zaupanjem, da jo bo služabnica božja Marija Terezija pozdravila in da bo brez palice mogla priti k meni. Njeno zaupanje ni bilo zastoj. Bolečine v sklepu so ponehale in tudi rana se je kmalu zacelila. Noga je sedaj zdrava, samo malo otekla je še. Upam, da bo tudi otekline kmalu ponehala. — Dolžnost mi je, da se služabnici božji Mariji Tereziji tisočero zahvalim za prejeto zdravje moje hčerke.

A. Š., Ljubljana, mestno zavetišče.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski se priporočajo: I. R., Dravograd, v dveh važnih zadevah. — N. N., Rajhenburg, za ljubo zdravje in uslišanje v več drugih važnih zadevah. — F. K. L. v več važnih zadevah. — K. S., Zakojica, za pomoč v nevarni pljučni bolezni. — K. J., Zakojica, za zdravje hčerki. — Š. M., Zakojica, za ljubo zdravje. — F. M., Zakojica, za spreobrnjenje neke osebe in v več važnih zadevah. — F. P., Zakojica, za milost misijonskega poklica.

»Kar me najbolj boli, je malomarnost, je sovraštvo ljudi do mene... Beže pred menoj, kakor da bi bil morilec, hudodelnik, tat, ki jim hoče vzeti, kar imajo. Nasprotno! Dal bi jim rad, pa jim ne morem, ker nočejo.«

Besede Jezusove sestri Benigni Konsolati.

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le s nastančnim podatkom virov. Predstavnik in lastnik lista Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

Odgovorni urednik: Jože Košiček, Ljubljana.

Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani: K. Čoč.

37 116

Katekizem za zamorčke.

Z veliko vneto se pripravljajo ljubi zamorčki na sveti krst. Božični praznik bo tisti veliki dan. Še veliko lažje bi se zamorčki učili krščanskega nauka, ko bi imeli katekizem v svojem zamorskem jeziku. Kdo ne bi rad zamorčku pomagal in mu kupil katekizem? Gotovo se bo zamorček potem tudi na dobrotnika spomnil v molitvi na dan sv. krsta. — **Katekizem v zamorskem jeziku stane 25 din.** Prispevke v ta namen hvaležno sprejema Družba sv. Petra Klaverja.

Priporočamo lepe igre in povesti.

Skrivnostna sveta noč. Mešane vloge	Din	7—
Vir nedolžnega veselja. Za prvoobhajance	"	7—
Nezadovoljni Jezušček. Božična	"	4—
Jezus, ljubitelj malih. Za prvoobhajance	"	4—
Tam daleč za morjem. Za dečke	"	3—
Misijonar. Moške vloge	"	3-50
Naprednjak ob Kongu. Moške vloge	"	3—
Klic božji. Ženske vloge	"	3—
Lakota v črni deželi. Ženske vloge	"	2-50
Afindra, zamorska deklica. Ženske vloge	"	2-50
Male pomožne misijonarke. Božična	"	2-50
Iz volka jagnje. Moške vloge	"	2—
Umijmo zamorčka. Za deklice ali dečke	"	1-50
Naredimo zamorčka. Za deklice	"	1—
Spreobrnjenje zamorske princezinje. Povest	"	1-50
Francek zbiratelj. Povest	"	1-50
Povest o znameniti Marički. Povest	"	1—
Maričina grlica. Povest	"	1—
Škapulir sužnja. Povest	"	1—
Sveti Peter Klaver. Življenjepis	"	1-50
Zamorček. Vezani letniki	"	12—
Odmev iz Afrike. Vezani letniki	"	15—

S poštino vred 50 par več. — Naslov glejte na 2. strani ovitka.

Naročajte in širite

Klaverjev misijonski koledar 1938

En izvod 5 Din. Kdor kupi 10 koledarjev, dobi enega v dar.

Krsti admirajočega v gozdu.